UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. X. Abulæ iuuit Mariam Diatiam in heroicis eius virtutibus; & fuit mutua quædam & vtilißima inter eos conferentia circa quinque patiendi fontes

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

Visual Library

riorum fidei illustrationibus ac sensis; & nominatim ipsius Christi crucifixi; in cuius conspectu longo tempore hærebat in oratione, quam seuera etiam pœnitentia comitabatur.

CAPVT X.

ABVLAE IVVIT MARIAM Diatiam in heroicis eius virtutibus; & fuit mutua quædam & vtilissima inter eos conferentia circa quinq; patiendi fontes.

ID in quo maximè eluxit P. Balthassar in Abulensi ciuitate, fuit auxiliũ, q̃ præstitit duabus insignib. fœminis, quæ eodẽ tẽpore cũ raro virtutis exẽplo ibi fuerũt. Quarũ altera fuit Maria Diatia, cuius sãctitas fuit valde nota ac celebris in eo loco; & hucusq; eius memoria durat; dignaq; est, quæ perpetuò inter fideles perduret, vt ex eius heroicis exẽplis fructum capientes erubescant, quòd pauperc ula quædam rustica, quasi a *stellio* (vt Salomon dixit, & S. Gregorius expẽdit) *manibus innitẽs* eò cõscẽderit, *vt moraretur in ædibus Regis*, nõ terreni, sed cælestis, cõuersationẽ suam continuã habẽs in cœlis: ipsi verò habentes præstãtiores dotes ad ascendẽdum & volãdũ, hæret in infimo terrenis suis affectionib. vincti. Fuit pia hæc mulier valde fœlix; quod P. Balthassarem acceperit; à quo plurimùm fuit in hoc suo ascensu adiuta: sed & ipse Pater fœlix fuit, quod illa ad ipsum venerit: nam & ipse fuit feruen-

a *Prou.* 30. 28 *lib. 6. Moral cap. 5.*

feruenti eius exemplo multum adiutus: & ex ijs quæ illa præstitit, innotuit ipse in illa ciuitate valde, fuitque in magna apud nos opinione. Fuit hæc Mater Maria Diatia è Vita Abulensi Pago oriunda: quæ cùm per quadraginta vitæ suæ annos in Castitate vixisset, cum magna sui recollectione, & bono totius plebis exemplo, post vtriusque parentis obitum: desiderans Deo perfectiùs seruire, venit Abulam: vbi quidquid habuit, distribuit pauperibus, vt mendicato vitam duceret: id quod præstitit accipiens præcisè, quod omninò esset ad vitam ducendam necessarium. & cùm multò ante votum castitatis edidisset; tunc adiecit etiam Paupertatis, & Obedientiæ erga suum Confessarium seruandæ: vt etiam in sæculo manens modum aliquem religiosæ vitæ teneret, seruans meliori, quo posset modo tria illa vota, in quibus Religionis substantia consistit. Inspirauit illi Deus, vt Patribus Societatis Iesu confiteretur: & quamuis illi Obedientiæ votum non admiserunt: illa tamen, quod ex se erat, ligare se voluit, suaque libertate priuare, offerens Deo integrum propriæ voluntatis sacrificium. Vt autem magis esset recollecta, & inclusa, obtinuit ab Episcopo Aluaro Mendozio licentiam, habitandi in cellula quadam Ecclesiæ sancti Millani, vbi posset semper assistere sanctissimo Sacramento, cuius erat deuotissima: nec inde exibat nisi ad confessionem, & communionem in Ecclesiam Societatis. Et hac ratione aggressa est vitam excellentissimæ perfectionis, in pœnitentia, mortificatione, & oratione, & in omni genere virtutum, idque cùm adeò excelsis rerum cœlestium illustrationibus,

præcipuè sanctissimi Sacramenti: (quod vicinum suum appellabat) vt quicunque ad eam accederét, obstupescerent; & faterentur, etiamsi aliàs valdè essent periti, se nunquam adeò exactè sanctæ nostræ fidei mysteria intellexisse, atque cùm eadem illa explicaret.

§. I.

SED multis prætermissis, quæ sanctitatis eius manifesta essent testimonia, eò, quòd ea referre præter nostrum esset institutum: ea nùc solum adferemus, in quibus appareat quanta auxilia ad eam perueniendi habuerit à P. Balthassare, qui videns, eam à Dei gratia præuentam, suscepit in se eam promouere, ac perficere: cui etiam diuina Maiestas singularem ad id præstandum gratiam contulit. In id ergo mentis oculos P. Balthassar intendit, vt omnes defectus & imperfectiones, quas in illa obseruabat, ab ea remoueret, altiusq; radices mitteret in profunda humilitate, patientia & insigni obedientia, ac resignatione, mille adinueniens modos ad eã mortificandam. Respondebat enim illi siccè, & asperè, cùm aliquid illa interrogaret; faciebat, illam diu expectare, & vltimam ad Confessionẽ accedere: etiamsi ante alias veniisset; sæpè illi negabat, quod petebat, ac inauditam dimittebat: & cùm facultatem illi dedisset, ter in septimana communicandi, ob ingens desiderium, quo tenebatur sacræ Communionis: in hoc ipso tamen illam probabat, & exercebat: vt magis apud Deum proficeret. Et quoniam Iusti non habentes cor suum rebus temporalibus obstrictum & ligatum, non adeò ægrè ferunt

ferunt mortificationem circa illas; sicut circa res spirituales, in quibus totum solatium, & consolationem suam repositam habent: ideò in his sunt probandi: vt in omnibus sint voluntati Dei resignati, & subiecti, illiq́ue soli alligati. In hunc ergo finem dixit ei semel, ne ad communionem accederet, nisi prius ipsi confiteretur: cùm alias iuberet eam alijs confiteri. Venit igitur illa sequẽti die Communioni destinato: ipse verò noluit ad Confessionale descendere, donec intellexit, tres, aut quatuor alias ipsum expectare: cùm ergo ipse descendit; iussit alias priùs confiteri, & interim aliæ quoq; peruenerunt, quas similiter priùs ad Confessionem vocauit, & antequam illæ essent expeditæ, audita est vndecima hora. Surgẽs igitur ipse ex sede ei dixit, vt sequenti die rediret. Qua sequenti die veniente, Pater rem ita disposuit, vt idem, quod pridie eueniret: & hac ratione illam continuit per viginti dies absque Confessione, & Communione. Iudicabat enim Sanctus vir, illam, quod hoc tempore non suscipiendo Sacramenta amittebat, re ipsa compensare quotidiana sua preparatione, & fame qua tenebatur illa suscipiendi; & heroicis patientiæ & mortificationis exercitijs, quæ illam melius disponebant ad eadem postea frequentiùs & fructuosiùs suscipienda. Valde sentiebat Mater Maria Diatia hanc dilationem: sed ob reuerentiam erga suum Patrem, replicare non audebat; nec illum deserere, ob amorem erga ipsum conceptum, quamuis adeò asperè ab eo tractaretur: vt lepidè illi dicere soleret: mi Pater, & quid de meis querelis, ac rixis?

ALI-

ALIQVANDO etiam ingressa est templum in crepidis & cum baculo, vt videretur cum aliqua grauitate & authoritate accedere: quam, cùm Pater Balthassar intrantem videret, ad se vocauit, ac dixit: an fortè ostendere se vellet matronam aliquam, aut Dominam, & nihil illius superbiæ iam deesse; & statim iussit, ad plateam exire, & crepidis ibi relictis, ingredi sicut oportebat, & ipsam decebat. Quod ad nutum serua illa Dei fecit, non attendens relictas crepidas facilè amitti posse, & redeunti prohibuit communionem, in pœnam eius leuitatis: quamuis adeò illa se humiliauerit, & institerit: vt communionem tandem ei permiserit. Patiebatur illa in initio Dæmonum persecutiones; & cùm semel grauiter eam vexassent, timorem aliquem cõceperat: ac propterea paruum puellulum curauit in proprio suo cubiculo dormire, quo cùm semel P. Balthassar venisset, & stratulum vidisset, in quo puerulus dormiebat, causamque eius rei cognouisset, aspernè eam reprehendens; dixit: quorsum hic puerulus, non te pudet, adhuc es adeò infans, vt post tantum temporis hæreas adhuc in principijs: tam exiguam habes in Deum fiduciam? quo audito, statim illa stratulum obiecit promptè obediens sui Patris insinuationi: Fuit autem id bono consilio, valdeque ad rem factum: huiusmodi enim personæ non debent Dæmonem nimium timere, scientes, eum nec minimum vestis pilum absq; Dei licentia tangere posse: nec suam fiduciam debent in creatura aliqua collocare, sed in dulcissimi sui Creatoris proiectione, sub qua erunt tutissimæ.

EX

EX loco suæ habitationis solebat interdum exire, vt præcipuas aliquas Dominas visitaret, cui P. Balthassar dixit: ne tempus ita expenderet, sed potiùs in iuuando Deo. A quo tempore illa nunquam exijt, vt aliquam visitaret. Et cùm Dominæ illæ de eius Confessario conquererentur, quod per eum priuarentur solatio, quòd cum illa loquentes habebant: illa, non vt aliæ solent, culpam in Confessarium conijciebat; sed eum potiùs excusabat, dicens: Confessarium non prohibuisse visitationes, sed propriam recollectionem suasisse.

HIS & alijs mortificationibus industrius hic spiritus Magister suam disciplinam exercebat, non solum ob ingentem, quem illa inde fructum percipiebat, libentissimè eas admittendo; sed etiá ob aliorum exemplum; & vt ignáui agnoscerent veros suos defectus, reprehensione dignissimos esse: cùm hæc innocens, & in rebus, quæ vix defectus speciem præferebant, ita tractaretur: ac discant, seseque excitent ad suos proprios emendandos.

DENIQVE hæc Dei serua virtutem suam ostendit in perseuerantia subijciendi se, & obediendi ei, à quo adeò mortificabatur; eumque ex toto corde amando, ob tantum commodum sibi ab eo proueniens: quem etiam absentem nunquam passa est ex oculis suis recedere; aut rerum obliuiscì, quas ab eo audiuisset: tantique eum faciebat, vt in eius comparatione infantem se in virtute iudicaret. Ac dicere solebat: se in aliquo angulo ad portam cœli cum infantibus baptizatis ante discretionis ætatem defunctis mansuram;

patrem

patrem verò suum magna cum gloria & comitatu ad altissimum locum ingressurum. Et alludens ad consuetudinem ipsam reprehendendi, lepidè addebat, quod pater ascendens cœlum, ipsamque in loco adeò humili videns, dicturus esset: istic hæsisti vetula, pigra & ignaua! Sed quamuis ipsa de se humiliter adeò sentiret: fuit certè magna in oculis Dei, & Magistri ac Ducis sui: qui etsi eam mortificaret, & humiliaret: magnam tamen de ea habuit opinionem, magnique eam faciebat: cui etiam postea, vt quotidie communicaret, concessit, ob insignem & extraordinariam ad sanctissimum Sacramentum deuotionem; fidemque adeò viuam præsentiæ Domini in eo latentis, atque ipsis oculis eum videret. Et nonnunquam in sacra Hostia à Sacerdote eleuata videbat iuuenem extremæ pulchritudinis, & in calice ipso videbatur sibi videre rubentem sanguinem Christi, & quasi ex calido, & recenti vaporem aliquem ascendere; & cum sacra Hostia diuideretur, videbatur sibi videre Deum integrum in vtraq; parte diuisa. Quod, cùm ipsa cuidam Theologiæ Magistro referret; illeque admiraretur se talia à rustica fœmina audire: illa cum magna sinceritate respondit: certè ego existimaui reliquos etiam idem videre. Et colloquens cum Christo ipso de hoc mysterio, dicere ei solebat: mi Domine, aliquidne istic superest mihi dandum? hac dulci & amorosa interrogatione insinuans, infinitum bonum, quod ibi accipiebat; & satietatem, quam ita ex sacra Communione sentiebat; vt maneret semper noua fames, quotidiè communicandi.

§. II. VAL-

§. II.

VALDE tamen vtile & magni solatij erit, hîc referre, quæ ego ipse à Patre BALTHASSARE, in quadam exhortatione audiui, cùm nos ad libenter patiendum exhortaretur, ob ingentia bona, quæ inde prouenirent: inter alia autem mentionem fecit cuiusdam Conferentiæ, quam habuit cum Matre Maria Diatia circa quinque fontes aliquid patiendi absque culpa propria, qui simul etiam erant fontes magnorum meritorum pro ijs, qui benè eisdem vti nossent cum patientia, & conformitate cum voluntate DEI illos mittentis. Reflexione autem facta, vt eorum recordarer: hi quinque mihi esse videntur: *Primus:* ferre temporis iniurias; cùm scilicet ingentia sunt frigora, aut æstus, humiditates, aut siccitates, & horrendæ aliæ tempestates, tonitrua, venti, terræ motus & similes: ita vt in his omnibus gaudeamus, propterea quòd DEVS ita velit. Ad quod propositum retulit nobis, quod cum Abulæ ingentia essent frigora, quibus illa valde affligebatur, propterea quod nec vestes, nec calceamenta haberet, ad ea ferenda, & locus habitationis valde expositus illi incommodo; & quodam die coram sanctissimo Sacramento tremeret, ac de frigoris seueritate quereretur: dixit illi DOMINVS: Ego id facio, & tu conquereris? insinuans illi (vt ipse Pater BALTHASSAR expendebat)

bat) consideratione, quòd calamitates & aduersa à voluntate Dei proueniant, sufficere debere ad hoc, vt omnes absque vlla querela & magno potiùs cum solatio acceptentur, iuxta illud Dauidis: a *Obmutui, & non aperui os meum, quoniam tu fecisti*: *Secundus* fons est: ferre molestias & incommoditates corporis, vndecunque illæ proueniant, siue ab humorum superfluitate, quales sunt morbi, dolores, melancholiæ, tristitiæ, tædia, & similes; siue ab ijs necessitatibus, quibus omnes subiacemus, quales sunt, fames, sitis, somnus, defatigatio, & lassitudo, aut paupertas, ac defectus rerum necessariarum in cibo, vestitu, habitatione & lecto, aut ab alijs creaturis quæ mille modis vexant: siquidem etiam cinifes, pulices, & similia animalcula nos persequuntur: & in his omnibus seruanda est patientia, aspicienda ea tanquam prouidentia diuina nobis missa, siue in pœnam peccatorum, siue ad exercitium virtutum, siue ob alios fines nobis ignotos. *Tertius* fons est; ferre aliorum mores, nostris aut contrarios, aut longè ab eis distantes: cùm cogamur agere cum alijs valde cholericis, aut phlegmaticis, vultuosis, tardis, aut prauas habentibus propensiones, & complexiones, quæ valde vexant, & affligunt habentem contrarias: in quo genere multum habent quòd tolerent Domini à famulis, & è contrà famuli à Dominis; & ipsi Religiosi, & quicunque in aliqua communitate degunt, vbi variæ, valdeque repugnantes esse solent propensiones ac mores: ita Deo permittente ad exercitium Electorum: & ita Pater Balthassar nobis dicebat: non esse virtutem perfectam, nisi cum proximis in huiusmodi

occa-

a *Psal.* 38. 10

occasionibus probetur. *Quartus* fons est: ferre ignominias, contemptus, ac detrimenta, quæ nobis eueniunt ex eo quòd alij, qui nos contingunt, & aliqua ratione ad nos pertinent, similia patiantur, cùm sit certum, infamiam alicuius sanguine nobis valde coniuncti; aut etiam magni amici, redundare in infamiam reliquorum eiusdem consanguinitatis; & in Religionibus hoc est magis frequens: nam vnius Religiosi delictum & infamia in causa est, cur reliqui eadem notentur: quia vulgus ignarum reliquos iudicat esse illi similes, cuius infamiam culpamue nouerunt. Quod igitur innocentes huiusmodi infamias ac dedecora patienter ac demissè ferant, fons est magnorum meritorum: & P. Balthassar dicebat: hunc esse verè pulpæ bolum absque vllo osse: eò quòd, à propria culpa sit liber, & expeditus. *Quintus* fons erat: ferre afflictiones spiritus in rebus diuini obsequij, quæ magnam adferunt pœnam; nec possunt sæpè remedium à nobis habere: quales sunt spiritus ariditates, distractiones, obscuritates, animi deiectiones, scrupuli, & varia alia tentationum genera, ac Dæmonis persecutionum, cum horrendis imaginibus & figuris, quæ valde animam cruciant. Sed omnes signatæ, ac limitatæ, veniunt à Dei prouidentia, pro cuius voluntate sunt tolerandæ, quamdiu non possumus illas amouere. Et ad hunc fontem reducitur, quòd bono animo ferantur probationes, quas faciunt Confessarij, aliique DEI Ministri & Prælati ad examinandam aut perficiendam eorum virtutem, qui ab ipsis diriguntur & gubernantur.

HI sunt quinque patiendi fontes, ex quibus vterque valde profecit, qui de eisdem cõferebant. Et ipsa Mater Maria Diatia experta loquebatur: quia dederat ei Deus feruentia desideria proe patiendi, eamque liberali manu in quinque praedictis fontibus exercuerat. Ad instantiam sui Confessarij mansit per sex annos apud quandam nobilem Dominam Abulensem; qua tamen ignara, passa est ipsa insignes molestias à domesticis famulis, opprobria, irrisiones, verba iniuriosa, & opera alias valde incondita; tantaque fame premebatur, vt delicias reputaret, vel panis frustulum habere, quo se sustentaret: & in his omnibus stupendum seruabat silentium, sibi persuadens, meritò se ab illis ita tractari. Et cùm se votis Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ obstrinxit, statim Deus tanta ariditate illam probauit, vt die quodam humili & iucunda querela, illi diceret; & quid hoc est Domine, postquam tibi dedi, quidquid habebam, & dare poteram, ita me deseris? hocne tibi bonum videtur? & præter hoc permisit Dæmoni, illam valde vexare, & multos graueisque morbos ac dolores illi immisit: & nec his omnibus saturabatur. Et cùm octuagenaria esset, hisq; calamitatibus valde onerata, longiorem optabat vitam, vt plura pro suo creatore pateretur. Et cùm sancta Mater Theresia de IESV (cuius paulò post faciemus mentionem) ei diceret, se valde anxiè aspirare ad videndum Deum: illa respondit, potius se optare, hoc exilium sibi differri, vt plura pati posset; nam in hac vita se posse aliquid DEO dare, tolerando pœnas, & calamitates pro eius amore;

at in

at in altera non aliud esse, quàm accipere præmium præteriti laboris: & cùm satis temporis superst ad fruendum Deo per totam æternitatem: æquum esse, hîc multum pati propter dilectum, vt magis illi placeat. Hæc erat pia harum duarum sanctarum contentio, & vtraque habebat desideriorum suorum bona fundamenta; quamuis Matris Mariæ Diatiæ esset valde securum: quia non proprijs viribus, sed Dei gratiæ innitebatur; cuius donum, & quidem valde singulare est, aliquid pro eius amore pati. quod apertè dixit Apostolus: b *quia vobis* (inquit) *donatum est pro Christo, non solum, vt in eum credatis, sed vt etiam pro illo patiamini*: & ita hæc sancta dono hoc locupletata & meritis plena obijt Abulæ fœliciter, & obtinuit à Deo coronam, & præmium prolixorum seruitiorum, & magnarum tribulationum: à cuius exemplo hausit etiam Pater BALTHASSAR magnam illam opinionem, & æstimationem patiendi pro CHRISTO, qui multas ei obtulit occasiones, qua posset suam sitim satiare.

b Philip. 29.